

words
words without boundaries

เหตุปริศนาที่บ้านเอนด์เฮาส์

Peril at End House

อากาธา คริสตี้

เขียน

วุฒิกิจ

แปล

ก ร อ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ญ

“เฮสติงส์ คุณมีแนวโน้มที่จะเลือกคนที่น่าจะเป็นน้อยที่สุดนะ
ไม่ต้องสงสัยเลยว่านั่นเกิดจากการอ่านนิยายนักสืบมากเกินไป
ในชีวิตจริง แก้นิสัยเดียวที่เดียวที่คนที่น่าจะเป็นมากที่สุด
และคนที่เห็นได้ชัดเจนที่สุด คือคนที่ก่ออาชญากรรม”

- อากาธา คริสตี้

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

เหตุปริศนาที่บ้านเอนด์เฮาส์ คือผลงานคลาสสิกจากปลายปากกาของอากา คริสตี้ ซึ่งผู้อ่านหลายๆ คนชื่นชอบและลงความเห็นว่างานที่ดีที่สุด ในครั้งนี้ แอร์กูล บัวโรต์ นักสืบอัจฉริยะต้องเผชิญกับคดีปริศนา เมื่อการพักผ่อนริมทะเลของเขาถูกขัดจังหวะด้วยเรื่องราวชวนขนลุกของนิก บักลีย์ หญิงสาวผู้รอดพ้นจากเหตุการณ์เฉียดตายอันน่าสยดสยองแล้วครั้งเล่า

บรรยากาศแปลกๆ ในบ้านเอนด์เฮาส์บนหน้าผาสูงชันบวกกับเบาะแสที่ซ่อนอยู่ในทุกคำพูดและทุกสายตา ทำให้บัวโรต์ต้องเร่งไขหวัหวปริบเพื่อคลี่คลายแผนการร้ายก่อนที่เป้าหมายของฆาตกรจะถูกปกป้องร้ายอีกครั้ง

นี่คือนิยายที่เต็มไปด้วยปริศนา การหักมุมเหนือความคาดหมาย และความตื่นเต้นในทุกหน้า เหตุปริศนาที่บ้านเอนด์เฮาส์ คือนิยายสืบสวนที่สนุกจนวางไม่ลง เตรียมสัมผัสความลับที่ซ่อนในเงามืด และร่วมไขคดีกับบัวโรต์ในเรื่องราวระทึกขวัญที่ยากจะลืมเลือนได้เลย

words

แต่ อีเดน ฟิลพอตส์
ผู้ที่ดิฉันจะขอบคุณอยู่เสมอ
สำหรับมิตรภาพและกำลังใจ
ที่เขามอบให้ดิฉันเมื่อหลายปีมาแล้ว

บทที่ 1

โรงแรมมาเอสติก

WM คิดว่าไม่มีเมืองริมทะเลทางใต้ของอังกฤษแห่งใดมีเสน่ห์ดึงดูดใจเท่ากับเซนต์ลูอีก็แล้ว มันได้รับสมญานามอันเหมาะสมว่าราชินีแห่งเมืองริมทะเล และทำให้เราคิดถึงริเวียร่าขึ้นมาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ สำหรับผม ชายฝั่งคอร์นวอลล์นั้นน่าหลงใหลพอ ๆ กับชายฝั่งทางใต้ของฝรั่งเศส ทุกกระเบียดนิ้วเลยทีเดียว

ผมตั้งข้อสงสัยเกตดังกล่าวต่อแอร์กูล บัวโรต์ เพื่อนผม “เมนูของเราในตู้เสียบียงเมื่อวานก็เขียนไว้อย่างนั้นเหมือนกัน มงนามี (เพื่อนยาก) เพราะฉะนั้นคุณไม่ใช่คนแรกที่คิดแบบนี้แน่”

“แต่คุณไม่เห็นด้วยหรือ”

เขายิ้มกับตัวเองและไม่ตอบคำถามของผมในทันที ผมจึงถามซ้ำ

“ขอโทษสักพันครั้งเถิด เฮสติงส์ ความคิดของผมกำลังเตลิดนะ เตลิดไปถึงดินแดนส่วนนั้นของโลกที่คุณเพิ่งเอ่ยถึงจริง ๆ”

“ทางใต้ของฝรั่งเศสนะรี”

“ใช่แล้ว ผมกำลังคิดถึงฤดูหนาวครั้งสุดท้ายที่ผมอยู่ที่นั่นและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น”

ผมจำได้ เกิดการฆาตกรรมขึ้นบนขบวนรถไฟสีน้ำเงิน และเรื่องลึกลับ - เรื่องราวแสนซับซ้อนชวนฉงน - ที่บัวโรต์ไขให้กระจ่างด้วยปฏิภาณ

อันแน่นยำตามปกติของเขา

“ผมละเอียดอยากให้ตัวเองอยู่กับคุณในตอนนั้นด้วยจริง ๆ” ผมพูดด้วยความเสียดายอย่างลึกซึ้ง

“ผมก็เหมือนกัน” ปัวโรต์ว่า “ประสบการณ์ของคุณคงจะมีค่าอย่างประเมินไม่ได้ต่อผมแน่”

ผมเหลือบมองเขาทางหางตา ผมไม่ไว้วางใจคำชมของเขา อันเป็นผลจากนิสัยที่ติดตัวมานาน แต่ท่าทางเขาดูจริงจังเต็มที่ และถึงอย่างไรก็ทำไม่เขาจะไม่ชมจากใจจริงละ ผมมีประสบการณ์มายาวนานมากเกี่ยวกับวิธีที่เขาใช้

“สิ่งที่ผมคิดถึงเป็นพิเศษก็คือจินตนาการอันบรรเจิดของคุณ เฮสติงส์” เขาพูดต่อด้วยท่าทางผันๆ “คนเราจำเป็นต้องมีเรื่องผ่อนคลายเบาสบายบ้างจอร์จ คนรับใช้ของผมเป็นคนน่าชื่นชม บางครั้งผมก็ยอมให้ตัวเองหรือเรื่องบางอย่างด้วย แต่เขาช่างไม่มีจินตนาการเอาเสียเลย” ผมรู้สึกว่าการพูดนี้ของเขาดูไม่ค่อยเกี่ยวกับเรื่องที่คุยกันอยู่เท่าไร

“บอกผมหน่อยสิ ปัวโรต์” ผมพูด “คุณไม่เคยนึกอยากจะทำเรื่องทั้งปวงของคุณขึ้นใหม่เลยหรือ ชีวิตเอื่อยเฉื่อยไม่ทำอะไรแบบนี้”

“เหมาะกับผมอย่างน่าชื่นชมเลยละ สหาย อะไรจะมีเสน่ห์มากกว่าการได้นั่งอาบแดดอีกเล่า อะไรจะยิ่งใหญ่ไปกว่าการได้ก้าวลงจากเวทีขณะที่มีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดอีก ผู้คนพากันพูดถึงผมว่า ‘นั่นไงล่ะ แอร์กูล ปัวโรต์! - ผู้ยิ่งใหญ่! - ผู้ไร้เทียมทาน! - ไม่เคยมีใครเหมือนเขา และจะไม่มีวันมีด้วย!’ เอเบียง (เอาเถอะ) - ผมพอใจนะ ผมไม่ขออะไรมากกว่านี้หรอก ผมเป็นคนสงบเสถียรเต็มตัว”

ผมคงไม่ใช่คำว่าสงบเสถียรเต็มตัวหรอก ผมรู้สึกว่าการถือดีของเพื่อนตัวเล็กของผมไม่ได้ลดน้อยลงไปพร้อมกับอายุเลย เขาเอนร่างไปข้างหลังบนเก้าอี้ ลูบหนวดและเกือบจะครางเบาๆ ออกมาด้วยความพอใจในตัวเอง

เรานั่งกันอยู่ที่เฉลียงของโรงแรมมาเจสติก ซึ่งเป็นโรงแรมที่ใหญ่ที่สุดในเซนต์ลู ตั้งอยู่บนอาณาบริเวณของตัวเองบนหัวแหลมที่มองออกไปเห็นทะเล ส่วนของโรงแรมที่ทอดอยู่ข้างล่างเรามีต้นปาล์มขึ้นกระจัดกระจาย

อยู่ทั่ว ทะเลเป็นสีน้ำเงินเข้มสวยงาม ท้องฟ้าใสกระจ่างและดวงอาทิตย์ส่องแสงร้อนแรงด้วยความมุ่งมั่นแบบที่ดวงอาทิตย์เดือนสิงหาคมควรจะส่อง (แต่ในอังกฤษมันมักไม่ค่อยเป็นอย่างนั้น) มีเสียงหึ่งของฝูงผึ้งดังอยู่อย่างแข็งขัน เป็นเสียงที่น่าฟัง – และโดยรวมแล้วก็คงไม่มีอะไรจะสมบูรณ์แบบไปกว่าเดิมได้

เราเพิ่งมาถึงเมื่อคืนนี้ และนี่เป็นเช้าแรกของการพักที่นี่ ซึ่งตั้งใจไว้ว่าจะอยู่ราวหนึ่งสัปดาห์ ถ้าสภาพอากาศเช่นนี้ยังดำเนินต่อไป เราก็น่าจะมียานหยุดพักผ่อนที่แสนวิเศษ

ผมหยิบหนังสือพิมพ์กรอบเข้าที่หล่นจากมือขึ้นมาและอ่านข่าวประจำเช้าวันนั้นต่อ สถานการณ์การเมืองดูไม่น่าพอใจ แต่ก็ไม่น่าสนใจ มีข่าวเรื่องวุ่นวายที่เกิดขึ้นในจีน มีข่าวยืดยาวเกี่ยวกับข่าวลือการฉ้อโกงในย่านซิตี แต่โดยรวมแล้วก็ไม่มีข่าวอะไรที่น่าตื่นเต้นเร้าใจ

“มีข่าวแปลกๆ เกี่ยวกับไชน่าแกว” ผมตั้งข้อสังเกตขณะพลิกหน้าหนังสือพิมพ์

“แปลกมากเลยละ”

“มีคนตายอีกสองรายที่ลี้ดส์”

“น่าเสียใจเป็นที่สุด”

ผมพลิกหน้าหนังสือพิมพ์อีก

“ยังคงไม่มีข่าวเกี่ยวกับนักบินซีตันคนนั้นที่กำลังบินรอบโลก ใจกล้าน่าดูทีเดียว หนุ่มๆ พวกนี้ ไอ้เจ้าเครื่องบินสะเทินน้ำสะเทินบกที่ชื่ออัลบาทรอส นั้นคงเป็นสิ่งประดิษฐ์ที่ยิ่งใหญ่จริงๆ แะถ้าเขาหายสาบสูญไป แต่ทุกคนยังไม่ได้เลิกหวังกันหรอกนะ เขาอาจจะไปถึงเกาะสักแห่งในแปซิฟิกก็ได้”

“พวกชาวเกาะโซโลมอนยังกินคนอยู่เลยไม่ใช่หรือ” บัวโรต์ถามอย่างอารมณ์ดี

“เขาเป็นยอดคนโดยแท้ เรื่องพรรคนั้นทำให้เรารู้สึกว่าดีจริงๆ ที่เกิดมาเป็นคนอังกฤษ”

“มันก็ช่วยปลอบใจสำหรับการพ่ายแพ้ที่วิมเบิลดันได้แหละนะ” บัวโรต์ว่า

“ผม - ผมไม่ได้ตั้งใจ” ผมเริ่ม

เพื่อนผมโบกมือปฏิเสธความพยายามที่จะขอโทษของผมด้วยท่าทางงามสง่า

“ผมนะ” เขาประกาศ “ไม่ใช่พวกสะเทินน้ำสะเทินบกเหมือนเครื่องบินของกัปตันซีตันที่น่าสงสารนั้นหรอก แต่ผมคุ้นเคยกับหลายประเทศหลายวัฒนธรรม สำหรับคนอังกฤษนะ ผมมีความรู้สึกชื่นชมอย่างยิ่งมาตลอดอย่างที่คุณคงรู้ อย่างเช่นการที่พวกเขาอ่านหนังสือพิมพ์รายวันอย่างละเอียดลออทุกหน้านั้นไง”

ความสนใจของผมพุ่งหันไปสู่ข่าวการเมือง

“ดูเหมือนรัฐมนตรีนครไทยจะกำลังเจอศึกหนักมากทีเดียวนะ” ผมตั้งข้อสังเกตพร้อมกับหัวเราะหึๆ

“น่าสงสารนะ เขากำลังเดือดร้อนมาก นายคนนั้นนะ อ่า! ใช่ว่าเดือดร้อนมากถึงขนาดหันไปขอความช่วยเหลือจากผู้ที่ไม่น่าจะเป็นไปได้อย่างที่พูดเลยเชียวละ”

ผมจ้องเขาเขม็ง

บิวโรต์ยิ้มน้อยๆ ขณะตั้งจดหมายที่ได้รับเมื่อเช้านี้ซึ่งรัดไว้อย่างเรียบร้อยด้วยหนังยางออกมาจากกระเป๋า แล้วเลือกจดหมายฉบับหนึ่งโยนเข้ามาให้ผม

“มันต้องคลาดจากเราไปเมื่อวานนี้แน่ๆ” เขาบอก

ผมอ่านจดหมายฉบับนั้นด้วยความตื่นเต้นปนยินดี

“แต่บิวโรต์” ผมร้องออกมา “นี่มันน่าปลื้มที่สุดเลยนะ!”

“คุณคิดอย่างนั้นหรือสหาย”

“เขาพูดถึงความสามารถของคุณด้วยถ้อยคำที่อบอุ่นที่สุดเลย”

“เขาพูดถูกแล้ว” บิวโรต์พูดพร้อมกับหลบตาไปอย่างถ่อมตัว

“เขาขอให้คุณช่วยสืบเรื่องนี้ให้เขา - โดยถือว่าเป็นการช่วยเหลือโดยส่วนตัว”

“ประมาธนั้น นี่คุณไม่จำเป็นต้องทวนข้อความในนั้นให้ผมฟังก็ได้ คุณคงเข้าใจนะ เฮสติงส์ที่รัก ว่าผมอ่านจดหมายฉบับนี้มาแล้ว”

“ແ່ງຈິງ” ພໍ່ຮ້ອງ “ນີ້ຈະເຮັດໃຫ້ວັນພຸດພັກຜ່ອນຂອງເຮົາຕ້ອງຈົບລົງ”

“ໄມ່ຮອກ ໄມ່ ກັລເມວ (ສົບຈິດໃຈໜ້ອຍ) - ໄມ່ມີທາງເປັນຢ່າງນັ້ນຮອກ”

“ແຕ່ຣັຖມົນຕຣີມຫາດໄທຍບອກວ່າເລື່ອງນີ້ດ່ວນນະ”

“ເຂົາອາຈະພຸດຖູກ - ຫຼືໄມ່ຖູກກໍໄດ້ ນັກການເມືອງເຫຼົ່ານີ້ນະຕົ້ນຕົ້ນງ່າຍຈະຕາຍໄປ ພໍ່ເຄຍເຫັນກັບຕາມາແລ້ວ ໃນທີ່ປະຊຸມສາກົນຜູ້ແທນທີ່ປາຣີສ -”

“ໃຜໆ ແຕ່ປັກໂຣດ ເຮົາຄວນຈະເຕຣີຍມາກະໄວ້ບ້ານ ຣົດດ່ວນໄປລ່ອນດອນ ອອກໄປແລ້ວຕອນເຢັ່ງ ເຢັ່ງຕໍ່ໄປ -”

“ໃຈເຢັນໆ ເສດຊິງ ໃຈເຢັນໆ ພໍ່ຂໍຮ້ອງລະ! ສ່ຳຕົ້ນຕົ້ນວຸ່ນວາຍເສມອເລຍນະ ເຮົາຈະຍັງໄປລ່ອນດອນວັນນີ້ຮອກ - ພຸ່ງນີ້ກໍຍັງໄປ”

“ແຕ່ຈົດໝາຍເຮັດຕົວນີ້ -”

“ໄມ່ໄດ້ເຄີຍວະໄກ້ກັບພໍ່ເລຍ ພໍ່ໄມ່ໄດ້ສັງກັດກອງກຳລັງຕຳຣວງຂອງຊົນນີນາ ເສດຊິງ ພໍ່ໄດ້ຮັບຄຳຂໍໃຫ້ຮັບຜິດຊອບໃນຊື່ນະນາສົມເຫດຊົນ ແລະພໍ່ປູຊາ”

“ຊົນປູຊາ”

“ແນ່ນອນ ພໍ່ເຫັນຕອບໄປຢ່າງສຸກພາທີ່ສຸດ ບອກວ່າເສີຍໃຈ ຂອກຍ້າຍ ແລະອົບາຍວ່າພໍ່ກຳລັງເຮັດຮ່າສາລາດຊາດຊົນຢ່າງສິ້ນເຊີງ - ຈະທຳຍັງໄດ້ ພໍ່ນະເກຢັຍດແລ້ວ - ຈົບແລ້ວ”

“ຊົນຍັງໄມ່ຈົບນະ” ພໍ່ອຸທານເສີຍອບອຸ່ນ

ປັກໂຣດຕົບເຂົ້າພໍ່ເບາໆ

“ສຳພາດທີ່ດີຍ່ອມພຸດຢ່າງນີ້ - ເໝືອນສຸນັກທີ່ຮູ້ສຳຄັນ ແລ້ວຊົນກໍມີເຫຼືອດ້ວຍ ພວກເຮົາເລີຍເຫຼົ່ານັ້ນ ມັນຍັງທຳງານຢູ່ - ຣະເບີຍເບີຍ ວິຣາກເອຍ - ມັນກໍຍັງຄົງຢູ່ຕຣັງນັ້ນ ແຕ່ເມື່ອພໍ່ເກຢັຍດແລ້ວນະສຳພາດ ພໍ່ກໍເກຢັຍດ! ມັນຈົບລົງແລ້ວ! ພໍ່ໄມ່ໃຊ້ນັກຮ້ອງຍອດນິຍົມທີ່ເປີດການສະແດງຮອບໂລກເພື່ອອຳລາເວທີເປັນລຶບຄັ້ງ ພໍ່ຂໍພຸດຢ່າງໃຈກວ້າງວ່າໃຫ້ພວກໝູ່ໆ ໄດ້ສະແດງຝຶມອົບຮົມເຂົາເຈົ້າອາຈະທຳວະໄກ້ທີ່ສ້າງຮູ້ສຳຄັນໃຫ້ຕົນເອງກໍໄດ້ ພໍ່ໄມ່ແນ່ໃຈຮອກ ແຕ່ພວກເຂົາອາຈາກໍທຳໄດ້ ດຶງຍັງໄດ້ພວກເຂົາກໍຈະທຳໄດ້ດີພອສມຄວນໃນເລື່ອງຍຸງຍາກຂອງຣັຖມົນຕຣີມຫາດໄທຍນີ້ ຈຶ່ງຈະຕ້ອງນຳເບື້ອຢ່າງໄມ່ຕ້ອງສົງເສດ”

“ແຕ່ປັກໂຣດ ຄຳໝາຍໃຈຈົດໝາຍລະ!”

“ผมน่าจะอยู่เหนือคำชมเชย ถ้ารัฐมนตรีมหาดไทยรู้จักคิด เขาก็จะตระหนักว่า ความช่วยเหลือของผมจะทำให้ทุกอย่างสำเร็จเร็วขึ้น แต่จะทำได้ เขาช่างโง่เขลา เพราะแอร์กูล บัวโรต์ ไซคิสต์สุดท้ายไปแล้ว”

ผมมองหน้าเขา ในส่วนลึกของหัวใจ ผมประณามความตื้อตันของเขา การไซคิสต์นี้อาจจะเพิ่มความยิ่งใหญ่ให้กับชื่อเสียงที่โด่งดังไปทั่วโลกอยู่แล้ว ของเขาก็ได้ ถึงกระนั้นผมก็อดไม่ได้ที่จะชื่นชมความหนักแน่นมั่นคงของเขา

จู่ๆ ผมก็เกิดความคิดอย่างหนึ่งและยิ้มออกมา

“ผมสงสัย” ผมพูด “ว่าคุณไม่ได้กลัวไข้ไหม คำชมที่เน้นหนักขนาดนั้นนะ เกลี่ยกล่อมพระเจ้าให้ใจอ่อนได้เลยนะ”

“เป็นไปได้” เขาตอบ “ที่ใครจะสั่นคลอนการตัดสินใจของแอร์กูล บัวโรต์”

“เป็นไปได้หรือ บัวโรต์”

“คุณพูดถูก มงนามี เราไม่ควรใช้คำพูดอย่างนั้น เอามาฟัว (แล้วก็จริง ๆ นะ) ผมไม่ได้พูดว่าถ้ามีกระสุนสักลูกยิงถูกผมข้างศีรษะผม ผมจะไม่ยอมสลับเรื่องนั้นะ! ถึงยังงี้เราก็คงเป็นคนอยู่!”

ผมยิ้ม กรวดเล็ก ๆ ก้อนหนึ่งเพิ่งกระเด็นมากระทบเคลือบข้างตัวเรา และการเปรียบเทียบอย่างเปี่ยมจินตนาการของบัวโรต์ก็สะกิดจินตนาการของผมด้วย เขาก็มองหยิบกรวดก้อนนั้นขึ้นมาขณะที่พูดต่อไป

“ใช่ - เราเป็นคน เราเป็นเหมือนสุนัขที่กำลังหลับสนิท - อย่างสบายใจ แต่สุนัขที่หลับอยู่ก็อาจถูกปลุกให้ตื่นได้ มีสัญญาณในภาษาของคุณที่ว่าไว้ประมาณนั้น”

“อันที่จริงนะ” ผมพูด “ถ้าคุณเจอกริชปักอยู่ข้างหมอนตอนเช้าวันพรุ่งนี้ - ก็ขอให้หาอาชญากรที่เอามันปักไว้ตรงนั้นจงระวังตัวไว้เถิด!”

เขาพยักหน้า แต่ด้วยท่าทางออกจะใจลอย

ทันใดนั้นเอง ผมก็ต้องแปลกใจที่เขาลุกขึ้นและลงบันไดสองสามขั้นที่ทอดจากเคลือบลงสู่สวน ขณะที่เขาเดินลงไป หญิงสาวคนหนึ่งก็ปรากฏตัวขึ้น เธอรีบร้อนเดินตรงเข้ามาหาเรา

ผมเพิ่งจะซึมซับความรู้สึกว่า เธอเป็นหญิงสาวที่สวยงามน่ารักอย่างยิ่ง

ตอนที่ความสนใจถูกดึงไปหาบัวโรต์ ซึ่งเดินไม่ดูตาม้าตาเรือจนสะดุดรากไม้ ล้มลงเสียงดัง ตอนนั้นเขาอยู่ข้างๆ หญิงสาว ผมกับเธอจึงช่วยกันพยุงเขา ลุกขึ้นยืน เป็นธรรมดาที่ผมจะมุ่งความสนใจไปยังผู้เป็นสหาย แต่กระนั้น ผมก็รับรู้ได้ถึงเรื่อผมสีเข้ม ใบหน้าออกจะซุกซน และดวงตาโตสีน้ำเงินเข้มของเธอ

“ขอภัยสักพันครั้งเถอะครับ” บัวโรต์เอ่ยตะกุกตะกัก “มาดมัวแซล คุณช่างใจดีเป็นที่สุด ผมเสียใจเหลือเกินครับ – โอ๊ย! – เจ็บเท้าเสียจริง เปลาๆ ไม่มีอะไรหรอกครับ – แค่อ้าเท้าพลิกเท่านั้นเอง อีกเดี๋ยวเดี๋ยวก็หาย แต่ถ้าคุณช่วยผมได้นะ เฮสติงส์ – คุณกับมาดมัวแซลช่วยกันหน่อยได้ไหม ถ้าเธอจะเมตตาละก็ ผมอายุจริงที่จะขอให้เธอช่วย”

ในไม่ช้าเราก็ช่วยกันพาบัวโรต์ไปนั่งบนเก้าอี้ที่แข็งแรง โดยผมกับหญิงสาวพยุงคนละข้าง จากนั้นผมเสนอว่าจะไปตามหามา แต่เพื่อนผมปฏิเสธเสียงเรียบขาด

“ไม่เป็นไรหรอกน่า ผมบอกคุณแล้ว แค่อ้าเท้าพลิกเท่านั้นเอง ตอนนี้นะเจ็บอยู่ แต่เดี๋ยวก็หาย” เขาทำหน้าเหยเก “เห็นไหม ในเวลาแค่ไม่กี่เดี๋ยว ผมก็คงจะลืมไปแล้ว มาดมัวแซลครับ ผมขอขอบคุณสักพันครั้ง คุณช่างใจดีที่สดุ เชิญนั่งก่อนสิครับ”

หญิงสาวนั่งเก้าอี้ตัวหนึ่ง

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ” เธอว่า “แต่ถ้าคุณยอมให้หามาดูอาการสักหน่อย ก็ดีนะคะ”

“มาดมัวแซลครับ ผมขอรับรองเลยว่ามัน**บาగాเตล!** (เล็กน้อยมาก) ความยินดีที่ได้พบคุณทำให้ความเจ็บปวดหายไปเรียบร้อยแล้วครับ”

หญิงสาวหัวเราะ

“ดีแล้วล่ะค่ะ”

“ค็อกเทลสักหน่อยไหมครับ” ผมเสนอ “ได้เวลาพอดี”

“เอ้อ –” เธอลังเล “ขอบคุณมากค่ะ”

“มาร์ตินี่นะคะ?”

“ค่ะ ขอเป็น – ดรายมาร์ตินี่นะคะ”

ผมผละออกมา พอกลับไปหลังจากล้างเครื่องต้มแล้ว ผมก็พบว่าบัวร์ตกับหญิงสาวกำลังคุยกันอย่างออกรส

“ลองนึกดูสิ เฮสติงส์” เขาพูด “บ้านหลังนั้น – ตรงปลายแหลมนั้นนะ – บ้านที่เราชื่นชอบกันนักหนา เป็นของมาดมัวเซลคนนี้”

“จริงหรือ” ผมพูด แม้จะนึกไม่ออกว่าเคยแสดงความชื่นชมไปตั้งแต่เมื่อไร อันที่จริงผมแทบไม่สังเกตเห็นบ้านหลังนั้นเลยด้วยซ้ำ “มันดูค่อนข้างน่ากลัวแล้วก็น่าประทับใจอยู่นะครับ ที่ตั้งอยู่โดดเดี่ยวทางไกลอย่างนั้น”

“มันชื่อเอนด์เฮาส์ค่ะ” หญิงสาวบอก “ฉันรักบ้านนั้น – แต่มันเป็นบ้านเก่าแก่ทรุดโทรม ใกล้เคียงเต็มทีแล้วค่ะ”

“คุณเป็นสมาชิกคนสุดท้ายในตระกูลเก่าแก่สักตระกูลหรือครับ มาดมัวเซล”

“โอ! พวกเราไม่ใช่คนสลักสำคัญอะไรหรอกค่ะ แต่พวกบัคกี้อยู่ที่นั่นมาสองหรือสามร้อยปีแล้ว พี่ชายฉันเสียชีวิตไปเมื่อสามปีก่อน ฉันจึงเป็นสมาชิกคนสุดท้ายของตระกูลค่ะ”

“น่าเศร้านะคะครับ คุณอยู่ที่นั่นคนเดียวหรือครับ มาดมัวเซล”

“โอ้! ฉันไม่ค่อยได้อยู่ที่นั่นหรอกค่ะ และตอนที่อยู่ก็มักจะมีผู้คนไปๆ มาๆ ปรึกษารึนเสมอ”

“สมัยใหม่จ้ะนะคะครับ ผมกลับนึกภาพคุณอยู่ในอุทยานลึกลับมืดทึมมีคำสาปของตระกูลคอยตามหลอกหลอนเสียได้”

“แหม วิเศษจังเลย! คุณนี่ช่างมีจินตนาการบรรเจิด ไม่หรอกค่ะ ที่นั่นไม่มีผีสิง หรือถ้าจะมี ก็เป็นผีที่ใจดี ฉันรอดตายอย่างหวุดหวิดถึงสามครั้งในเวลาสามวันเลยนะคะ เพราะฉะนั้นชีวิตฉันต้องมีผีคุ้มแน่”

บัวร์ตนั่งตัวตรงอย่างสนใจ

“รอดตายหรือครับ ฟังดูน่าสนใจเชียวครับ มาดมัวเซล”

“โอ้! ไม่ได้น่าตื่นเต้นอะไรนักหรอกค่ะ แค่อุบัติเหตุเท่านั้นเอง” เธอสะบัดหน้าหนีเมื่อต่อตัวหนึ่งบินผ่าน “น่ารำคาญตัวต่อพวกนี้จัง รังของพวกมันต้องอยู่แถวนี้แน่”

“ฟังกับต่อ – คุณไม่ชอบมันหรือครับ มาดมัวเซล คุณเคยถูกมันต่อย

เอาหรือ”

“เปล่าค่ะ - ฉันเกลียดที่มันบินเฉียดหน้าเราไปนิดเดียวนะค่ะ”

“ผึ้งในหมวกผ้า” บัวโรต์ว่า “สำนวนอังกฤษของพวกคุณไงครับ”

ตอนนั้นเองคือกugelhopfer มาถึง เราต่างชูแก้วขึ้นและกล่าวถ้อยคำไว้สาระที่พูดกันทั่วไป

“จริงๆ แล้วฉันมีกำหนดจะไปดื่มค็อกเทลของโรงแรม” คุณบัลลีย์บอก “ฉันว่าเขาคงสงสัยกันว่าเกิดอะไรขึ้นกับฉัน”

บัวโรต์กระแอมและวางแก้วลง

“อา! เพื่อดื่มช็อกโกแลตเข้มข้นอร่อยๆ สักแก้ว” เขาพิมพ์ “แต่ในอังกฤษที่เขาไม่ทำเครื่องดื่มอย่างนั้นกัน ถึงกระนั้นในอังกฤษ คุณก็มีธรรมเนียมที่น่าพอใจมากอยู่หลายอย่าง พวกสาวๆ ที่สวมหมวกบ้าง ไม่สวมบ้าง - ช่างน่ารัก - ช่างง่ายตายนัก -”

หญิงสาวจ้องเขา

“คุณหมายความว่ายังไงคะ ทำไมพวกเธอถึงไม่ควรทำอย่างนั้นคะ”

“คุณถามก็เพราะคุณยังสาว - สาวเหลือเกิน มาดมัวแซล แต่สำหรับผมแล้ว สิ่งที่คุณควรจะทำก็คือทรงผมสูงๆ แข็งๆ - อย่างนั้น - กับหมวกที่มีเข็มหมุดติดไว้เยอะเยอะ - ลา - ลา - ลา - เอลา (ตรงนี้ - ตรงนั้น - ตรงโน้น - แล้วก็ตรงนั้น)”

เขาทำไมทำมือจิ้มอากาศแรงๆ สักครั้ง

“แต่มันจะต้องไม่สลายหัวเป็นที่สุดเลย!”

“อา! ผมควรจะคิดอย่างนั้นนะ” บัวโรต์พูด “ไม่มีหญิงผู้สะละซีพเพื่อศาสนาคนใดจะพูดอย่างเต็มไปด้วยอารมณ์ความรู้สึกได้มากกว่านั้นอีกแล้ว “เวลาลมพัดมามันช่างวุ่นวายน่าปวดหัวไปหมด - มันทำให้คุณเกิดอาการไมเกรน”

คุณบัลลีย์ดึงหมวกสักหลาดปีกกว้างเรียบๆ ที่เธอสวมอยู่ออกมาและโยนลงข้างตัว

“แล้วตอนนี้เราก็กินอย่างนี้” เธอหัวเราะ

“ซึ่งเป็นสิ่งที่สมเหตุสมผลและมีเสน่ห์มาก” บัวโรต์ว่าพร้อมกับโค้ง

เล็กน้อย

ผมมองดูเธอด้วยความสนใจ ผมสัมผัสของเธอยิ่งเล็กน้อย ทำให้เธอดูเหมือนนางเอลฟ์ รูปร่างหน้าตาโดยรวมของเธอนั้นดูคล้ายนางเอลฟ์อยู่แล้ว ทั้งใบหน้าเล็กรูปดอกแพนซีมีชีวิตชีวา ดวงตาโตสีน้ำเงินเข้ม และอะไรอย่างอื่นอีก – บางสิ่งบางอย่างที่ตามหลอนและประทับใจ มันคือท่าทางไม่ย่หระต่อสิ่งใดหรือเปล่านะ ใต้ดวงตาเธอมีเงาสีคล้ำ

เฉลี่ยที่เรานั่งอยู่เป็นแห่งที่ที่ไม่ค่อยมีใครใช้ ส่วนเฉลี่ยใหญ่ที่คนส่วนมากนั่งกันอยู่เลยหัวมุมไปนิดเดียว ตรงจุดที่หน้าผาลาดเอียงลงสู่ท้องทะเลจากหัวมุมที่ว่า ตอนนี้มีชายคนหนึ่งปรากฏตัวขึ้น เขาเป็นชายหน้าแดง ท่าทางร่าเริงไร้กังวล – แบบพวกกะลาสี

“ผมนึกไม่ออกจริงๆ ว่าแม่นั้นหายไปไหน” เขาพูดด้วยน้ำเสียงที่ตั้งมาถึงตรงที่เรา นั่งได้อย่างง่ายดาย “นิก – นิก”

คุณบัลลีย์ลุกขึ้น

“ฉันรู้ว่าพวกนั้นกำลังเริ่มเป็นห่วง เอ้ – จอร์จ – ฉันอยู่นี่”

“เฟร็ดตีกำลังง่วนงานอยากดื่มจะแะอยู่แล้ว มานี่เถอะ แม่หนู”

เขาเหลือบมองบัวโรต์ด้วยความอยากรู้อยากเห็นอย่างเปิดเผย เพราะบัวโรต์คงต้องแตกต่างจากเพื่อนฝูงส่วนใหญ่ของนิกอย่างมากแน่ๆ

หญิงสาวรีบแนะนำให้รู้จัก

“นี่นาวาโท ชัลเลนเจอร์คะ – เอ้อ –”

แต่ผมต้องแปลกใจที่บัวโรต์ไม่ได้บอกชื่อเสียงเรียงนามที่เธอกำลังรออยู่ เขากลับลุกขึ้นยืน ไค้งอย่างมีพิธีรีตองยิ่ง และพิมพ์ว่า

“แห่งราชนาวิอังกฤษ ผมชื่นชมยกย่องราชนาวิอังกฤษมากที่เดียวครับ”

คำพูดทำนองนี้ไม่ใช่คำพูดที่คนอังกฤษพร้อมจะชื่นชมทันที นาวาโท ชัลเลนเจอร์หน้าแดง และนิก บัลลีย์ เข้าควบคุมสถานการณ์

“ไม่เอา่น่า จอร์จ อย่ามัวแต่จ้องตาค้างอย่างนั้นสิ ไปตามหาเฟร็ดตีกับจิมกันเถอะ”

เธอยืมให้บัวโรต์

“ขอบคุณสำหรับค็อกเทลนะคะ ฉันหวังว่าข้อเท้าคุณจะไม่เป็นไร”

เธอพยักหน้าให้ผมขณะเลื่อนมือเข้าไปคล้องแขนนายทหารเรือ แล้วทั้งสองก็เดินลับมุมหายไป

“ถ้าอย่างนั้น นั่นก็คือเพื่อนคนหนึ่งของมาดามแซล” บัวโรต์พิมพ์อย่างครุ่นคิด “หนึ่งในผู้คนที่ครีกรื่นของเธอ แล้วเขาละ เป็นยังไง ไหนลองแสดงความเห็นอย่างผู้เชี่ยวชาญของคุณมาหน่อยซิ เฮสติงส์ เขาเป็นคนที่แบบที่คุณเรียกว่าคนดีหรือเปล่า”

ผมเงยบอญครู่หนึ่ง เพื่อพยายามตัดสินใจว่าบัวโรต์คิดว่าผมควรจะเข้าใจคำว่า “คนดี” ว่าอย่างไรแน่ แล้วผมก็ตอบรับไปอย่างไม่แน่ใจ

“เขาดูใช้ได้นะ - ใช่” ผมว่า “เท่าที่เราระบอได้จากการดูแค่ผืนๆ นะ”

“ผมยังสงสัยอยู่” บัวโรต์พูด

หญิงสาวทิ้งหมวกไว้ บัวโรต์ก็มลงไปหยิบมันขึ้นมามหุรอบนั้วอย่างใจลอย

“เขามิตองแตรส (ความรู้สึกรักใคร่) ต่อเธอหรือเปล่า คุณคิดว่ายังงิเฮสติงส์”

“บัวโรต์ที่รัก! ผมจะบอได้ยังงิเล่า เอ้า - ส่งหมวกนั้นมาให้ผม คุณผู้หญิงจะตองการมัน ผมจะเอาไปให้เธอเอง”

บัวโรต์ไม่สนใจคำขอของผผ เขายังคงหมุมนั้วซ้ำๆ รอบนั้วต่อไป

“ปาอ็องกอร์ ซามามุส (ไม่เอาน่า นั่นทำให้ผมขำนะ)”

“จริงๆ นะ บัวโรต์!”

“ใช่แล้วสหาย ผมเริ่มแก่แล้วก็ทำตัวเหมือนเด็กๆ ใช่มั้แหละ”

ประโยคนั้นช่างตรงกับที่ผผรู้สึกจนผผถึงกับงไปเล็กน้อยที่ไดยินคนเอ่ยเป็นคำพูดออกมา บัวโรต์หัวเราะหึๆ นิดหน้อย จากนั้นก็เอนตัวมาข้างหน้าและยกนั้วแตะข้างงมุก

“แต่ไม่หรอ - ผมไม่ได้เ่งเ้าตุ่นอย่างที่คุณคิดนะ! เราระคินหมวกนั้น - รับรองได้ - แต่ไม่ใช่ตอนนี้! เราระเอามันไปคินที่บ้านเอนด์เฮาส์ เราจะได้มีโอกาสบพบคุณนิกเจ้าเสน่ห์อีกยังงิละ”

“บัวโรต์” ผมพูด “ผมเชื่อว่าคุณตกหลุมรักเข้าแล้วละ”

“เธอเป็นผู้หญิงน่ารัก - ไม่ใช่รี”

“อ้าว – นี่คุณพูดเองนะ มาถามผมทำไม”

“ก็เพราะว่า อนิจจา! ผมไม่อาจตัดสินได้นะสิ สำหรับผมแล้ว ทุกวันนี้ อะไรที่อ่อนเยาว์ก็สวยทั้งนั้นแหละ *เมอแนส-เมอแนส* (ความอ่อนเยาว์)... มันเป็นโคกนาฏกรรมของคนอายุอย่างผม แต่คุณ – ผมขอวิงวอนละ! เป็นเรื่องธรรมดาที่วิจารณ์ญาณของคุณจะไม่ทันสมัย ในเมื่อคุณอยู่ในอาร์เจนตินา ตั้งนานขนาดนั้น คุณชื่นชมรูปร่างของเมื่อห้าปีที่แล้ว แต่ถึงยังไงคุณก็ทันสมัยใหม่กว่าผมแน่ เธอสวยน่ารัก – ไซ้ใหม่ เธอมีเสน่ห์ดึงดูดคนทุกเพศ ไซ้ใหม่”

“พูดเดียวก็พอแล้ว บัวโรต์ ผมขอบอกว่าคำตอบเป็นไปในทางตอบรับ อยู่มากที่สุดทีเดียว ทำไมคุณถึงสนใจสุภาพสตรีผู้นี้มากขนาดนั้นะ”

“ผมสนใจรี”

“อ้าว – ก็ดูสิ่งที่คุณเพิ่งพูดออกมาสิ”

“คุณกำลังเข้าใจผิดแล้ว *มวงนามี* ผมอาจสนใจคุณสุภาพสตรีคนนี้ – ก็จริงอยู่ – แต่ผมสนใจหมวกของเธอมากกว่าเยอะเลยละ”

ผมจ้องเขา แต่บัวโรต์มีท่าทีจริงจังเต็มที่

เขาพยักหน้าให้ผม

“ใช่แล้ว เฮสติงส์ หมวกใบนี้แหละ” เขายืนยันมาทางผม “คุณเห็นเหตุผลที่ผมสนใจหรือเปล่า”

“มันเป็นหมวกที่สวยงามดี” ผมพูดอย่างงุนงง “แต่ก็เป็นหมวกธรรมดาๆ ใบหนึ่ง พวกผู้หญิงใส่หมวกแบบนี้กันหมดไป”

“ไม่เหมือนใบนี้หรอก”

ผมมองดูหมวกอย่างละเอียดกว่าเดิม

“คุณเห็นอะไร เฮสติงส์”

“หมวกสักหลาดสีน้ำตาลอมเทาเรียบๆ ใบหนึ่ง แบบสวย –”

“ผมไม่ได้ขอให้คุณบรรยายหมวกใบนี้นะ เห็นได้ชัดว่าคุณไม่เห็นเกือบจะเหลือเชื่อเลย เฮสติงส์ผู้นำสงสารของผม ที่คุณแทบจะมองอะไรไม่เห็นเอาเสียเลย! มันทำให้ผมอัศจรรย์ใจทุกครั้งไป! แต่ฟังนะ สหายใจที่รักของผม – ไม่จำเป็นต้องใช้เซลล์สีเทาเลย – แค่ว่าก็พอแล้ว ดูลิ – ดูลิ –”

และแล้วในที่สุด ผมก็เห็นสิ่งที่เขาพยายามตั้งให้ผมสนใจ หมวกที่หมุนไปช้าๆ บนนิ้วเขา และนิ้วนั้นก็สอดทะลุรูรูหนึ่งบนปีกหมวกอย่างเรียบง่าย เมื่อเขาเห็นว่าผมตระหนักในความหมายของเขาแล้ว บัวโรต์ก็ดึงนิ้วออกและยื่นหมวกมาทางผม มันเป็นรูเล็กๆ ที่เรียบเนียน ค่อนข้างกลม ผมนึกไม่ออกว่ามันมีไว้ทำไม ถ้าหากว่ามันมีวัตถุประสงค์อยู่บ้างละก็

“คุณสังเกตท่าทางที่มอดมัวแซลนิคองะตอนที่ต่อบินผ่านไหม ผึ้งในหมวกผ้า-รูในหมวกใบนี้”

“แต่ต่อไม่มีทางเจาะรูอย่างนั้นได้หรอก”

“นั่นยังงั้นเล่า เฮสติงส์! หัวไวดีแท้! มันทำไม่ได้ แต่ลูกกระสุนทำได้ มงแซร์! (เพื่อนรัก!)”

“ลูกกระสุนนั้นหรือ”

“แม่วี! (ใช่แล้วละ!) ลูกกระสุนอย่างนี้ไง”

เขายื่นมือที่มีวัตถุเล็กๆ ขึ้นหนึ่งบนฝ่ามือออกมา

“กระสุนใช่แล้ว มงนามี มันคือสิ่งที่กระทบเฉลี่ยงตอนที่เรากำลังคุยกันเมื่อสักครู่นี้เอง กระสุนที่ใช้แล้ว!”

“คุณหมายความว่า-”

“ผมหมายความว่า ถ้าเลื่อนไปแค่นิ้วเดียว รูนั้นก็จะมีเจาะทะลุหมวกหรอก แต่จะเจาะทะลุหัวแทน ที่นี้คุณเห็นแล้วใช่ไหมว่าทำไมผมถึงสนใจ เฮสติงส์ คุณพูดถูกแล้วสหาย ตอนที่บอกผมว่าอย่าใช้คำว่า ‘เป็นไปได้’ ใช่-เราเป็นคนนั้นะ! อ้อ! แต่เขาทำผิดมหันต์เลย เจ้าว่าที่ฆาตกรคนนั้นะ เขายังเหยื่อห่างจากแอร์กูล บัวโรต์ สิบกว่าหลา! สำหรับเขาแล้ว มันเป็นเวลาไมเวสซิ่งส์ (โอกาสที่พลาดไป) จริงๆ แต่ที่นี้คุณเห็นแล้วใช่ไหมว่า ทำไมเราถึงต้องไปที่บ้านเอนด์เฮาส์และติดต่อกับมอดมัวแซล รอดตายอย่างหวุดหวิดสามครั้งในเวลาสามวัน เธอพูดไว้อย่างนั้น เราต้องลงมือโดยเร็วแล้ว เฮสติงส์ อันตรายอยู่ใกล้มากเลยละ”